

Arrest

**nr. 142 604 van 1 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gezien het arrest nr. 139 382 van 25 februari 2015 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gezien de aanvullende nota van verwerende partij van 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEVOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 mei 2011 en heeft zich op 13 mei 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 5 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 augustus 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger van Shekhan origine te zijn. U werd geboren op 1 maart 1989 in de Pakistaanse stad Nowshera, Nowshera district, Khyber Pakhtunkhwa, maar woonde in Showki Mamrez, Pabbi, Khyber Pakhtunkhwa. Om uw brood te verdienen werkte u deeltijds als kleermaker en deed daarnaast aan landbouw. Uw vader maakte zelf talismannen en verkocht ze. Af en toe hielp u hem hierbij.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Pakistan problemen kreeg met de taliban. Zij kwamen naar de winkel van uw vader en sinds maart 2008 ontving uw vader verschillende dreigbrieven van de taliban. Op een dag vond u vier dergelijke dreigbrieven waarin stond dat uw vader zijn activiteiten diende te stoppen en u zich diende aan te sluiten bij de taliban. U kreeg hiervoor de tijd tot 18 mei 2008. Drie van deze dreigbrieven waren afkomstig van Tehreek-e-Taliban en een van Lashkar-e-Islam. U vader weigerde echter op deze brieven in te gaan en toen u dit met hem wilde bespreken, hield uw vader de boot af. Daarom ging u op 21 juni 2008 naar het politiekantoor van Pabbi om aangifte te doen van de dreigbrieven. Vijf dagen later, in de nacht van 25 op 26 juni 2008, vielen 12 leden van de taliban jullie huis binnen. Uw moeder werd wakker van het lawaai en gebood u te vluchten. U slaagde erin langs de achteruitgang te vertrekken nog voor de taliban jullie huis was binnengedrongen. Op het moment dat u uw huis ontvluchtte hoorde u een geweerschot. Achteraf vernam u dat uw moeder door de taliban beschoten was, waarna zij overleed. Uw vader werd door de taliban meegenomen en op een onbekende plaats gedurende een week vastgehouden en mishandeld. Hij werd later buiten bewustzijn door de taliban gedumpt, waarna hij moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Zelf vluchtte u die nacht naar uw familie in Karachi, waar u ongeveer 2 jaar verbleef. Uw familie werkte in een groentewinkel en u hielp hen. Zolang u daar verbleef kende u geen problemen meer, maar uw familie was bang zelf ook problemen te krijgen met de taliban en wilde uiteindelijk niet dat u nog langer bij hen zou verblijven. Daarom verliet u Karachi en ging op 28 mei 2010 naar Taftan, waar u een week verbleef vooraleer u uw reis naar België aanvatte.

U verliet Pakistan uiteindelijk met de hulp van een smokkelaar en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk illegaal naar België. U bereikte België op 10 mei 2011 en diende op 13 mei 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, een kleurenkopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kleurenkopie van het post mortemcertificaat van uw moeder, uw visakaart en een handgeschreven briefje van uzelf.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van de problemen die u kende met de taliban. U slaagde er echter niet in deze problemen aannemelijk te maken.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw interview bij het Commissariaat-generaal, toen gepeild werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ, aangaf dat er enkele fouten waren in de vertaling omdat de tolk afkomstig was uit Khandahar, Afghanistan. Het feit dat de Pashtu sprekende tolk bij de DVZ afkomstig was uit Afghanistan geldt echter niet als een geldige verschoningsgrond voor de hierna volgende vaststellingen en dit om meerdere redenen. Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de varianten van het Pashtu gesproken in Afghanistan, het zogenaamde 'Westerse Pashtu', en de varianten van het Pashtu gesproken in Pakistan – van waar u afkomstig bent-, het zogenaamde 'Oosterse Pashtu', vooral fonologisch van elkaar verschillen. Het verschil tussen beide varianten ligt met andere woorden vooral in het accent of de uitspraak. Zodoende hebben Pashtusprekers uit Afghanistan en Pakistan weinig of zelfs geen problemen om elkaar te verstaan.

Bovendien werd de neerslag van uw interview bij de DVZ u na afloop ervan voorgelezen zodat u de kans had om eventuele wijzigingen te laten aanbrengen, waarna u het ter goedkeuring ondertekende. Hieromtrent verklaarde u wel dat u de vertaling moeilijk kon begrijpen (CGVS, p. 3). Dit is weinig aannemelijk gelet op de hierboven reeds aangehaalde informatie aangaande het verschil tussen de beide varianten van het Pashtu en uw opleidingsniveau – u ging in Pakistan tot de 10de klas naar school (CGVS, p. 8). Tot slot zij erop gewezen dat u geen concreet antwoord kon geven op de vraag welke vertaalfouten er tijdens uw interview bij de DVZ dan precies zouden zijn gemaakt (CGVS, p. 2-3). Dit geheel van redenen maakt dat u zich ter verschoning van de hierna vermelde tegenstrijdigheden niet kan beroepen op het feit dat de Pashtu tolk die u bijstond tijdens uw interview bij de DVZ afkomstig was uit Afghanistan en niet uit Pakistan.

Vooreerst werden er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die uw algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Zo zij erop gewezen dat u bij de DVZ als geboortedatum 3 mei 1989 opgaf, terwijl u bij het Commissariaat-generaal stelde dat u geboren bent op 1 maart 1989. Niettemin u zelf aangaf dat u zich bij de DVZ had vergist (CGVS, p. 4), volstaat deze verklaring niet. U argumenteerde namelijk dat u zich had vergist omdat u kampt met geheugenproblemen, maar u kon deze geheugenproblemen met geen enkel medisch-psychologisch attest staven. Zodoende kunnen deze vermeende geheugenproblemen niet worden weerhouden ter verklaring van deze tegenstrijdigheid. Verder zei u bij de DVZ dat u over een identiteitskaart beschikte in Pakistan, maar u deze had verloren bij de overstromingen (Verklaring DVZ, nr. 21). Opmerkelijk genoeg slaagde u er tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal wel in uw originele identiteitskaart uitgereikt op 3/6/2008, met andere woorden voor de overstromingen van augustus 2010 (CGVS, p. 10), voor te leggen. Meer nog, u verklaarde dat u uw identiteitskaart op het moment van de overstromingen in uw zak had zitten, dat dit de reden is waarom ze toen gespaard is gebleven en u Pakistan hebt verlaten met uw identiteitskaart (CGVS, p. 10). Toen u daarom gewezen werd op uw eerdere verklaringen, ontkende u echter dat u bij de DVZ verklaringen had afgelegd over uw identiteitskaart en u enkel meermaals had gezegd dat u de dreigbrieven (van de taliban) bij de overstromingen was verloren (CGVS, p. 22). Het louter ontkennen van een van beide versies van een tegenstrijdigheid is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen, maar versterkt de tegenstrijdigheid slechts. Tot slot vertelde u bij de DVZ dat uw enige broer, S.(...) F.(...), reeds 4 jaar vermist is (Verklaring DVZ, nr. 30), terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat diezelfde broer reeds als kind door uw tante werd geadopteerd, bij wie hij nog steeds woont (CGVS, p. 5 en 7). U vermeldde eveneens dat u zowel toen u nog in Pakistan was (CGVS, p. 14) als vanuit Turkije, tijdens uw vlucht uit uw herkomstland, telefonisch contact met hem had (CGVS, p. 20). Zodoende vallen uw verklaringen ten overstaan van de DVZ en die ten overstaan van het Commissariaat-generaal niet met elkaar te rijmen. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u slechts dat uw broer bij uw tante leefde en enkel uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 22). Dit antwoord biedt echter geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, die dan ook overeind blijft. Door al deze tegenstrijdigheden wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aangetast.

Daarnaast werden er doorheen uw opeenvolgende verklaringen ook verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld die raken aan de kern van uw asielrelaas. Zo vertelde u bij de DVZ over uw moeder dat zij op het moment van uw interview aldaar, dit is 24/5/2011, ongeveer 5 jaar overleden was (Verklaring DVZ, nr. 12). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u nochtans dat uw moeder het leven liet op 26 juni 2008 (CGVS, p. 5, 6 en 12), met andere woorden slechts 3 jaar voor uw interview bij de DVZ. Ongeacht het feit dat het opmerkelijk is dat u de dood van uw moeder bij de DVZ slechts bij benadering kon situeren, maar u bij het Commissariaat-generaal haar exacte overlijdensdatum kon geven, stemmen deze verklaringen niet overeen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u uw verklaringen bij de DVZ en zei dat u daar had verklaard dat uw moeder 2 jaar eerder overleden was, wat evenzeer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen. U wierp tevens op dat de tolk bij de DVZ een Afghaan was en Pashtu uit Afghanistan en Pashtu uit Pakistan verschillen en Pashtu uit Afghanistan moeilijk is. Erop gewezen dat cijfers in beide vormen van Pashtu toch dezelfde zijn, repliceerde u dat u deze fout reeds wilde opmerken aan het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal, maar u dit vergeten was. U lijdt namelijk aan geheugenproblemen (CGVS, p. 22). Deze verklaring vermag niet deze tegenstrijdigheid op te heffen. Uw argumentatie dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan het feit dat de tolk bij de DVZ van Afghaanse afkomst was en jullie elkaar om die reden moeilijk begrepen, kan zoals eerder al uiteengezet, niet in rekening worden gebracht. Wat betreft de door u ingeroepen vermeende geheugenproblemen, er werd reeds beargumenteerd dat deze problemen niet konden weerhouden worden ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden omdat u ze met geen enkel medisch-psychologisch attest kon staven.

Ook deze tegenstrijdigheden blijven zodoende onverwijld overeind.

Voorts werden in uw opeenvolgende verklaringen ook meerdere tegenstrijdigheden gevonden over het moment waarop u Pakistan verliet. Bij de DVZ zei u immers dat u uit Pakistan was vertrokken in maart 2010 (Verklaring DVZ, nr. 35), terwijl u bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie vertelde dat u

tot 28 mei 2010 bij uw familie in Banaras, Karachi, verbleef en u vervolgens nog een week in Taftan, provincie Baluchistan, doorbracht. Pas op 3 juni 2010 verliet u Pakistan en ging naar de Iraanse grensstad Zahidan (CGVS, p. 5). Toen u later uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer u uit Pakistan vertrok, antwoordde u evenwel dat dat op 28 juli 2010 was, waarna u zichzelf verbeterde en stelde dat het niet de zevende, maar de vierde maand, d.i. april, was (CGVS, p. 11). Nog later zei u dan weer dat u uw land verliet op 28 mei 2010 en dus niet in april (CGVS, p. 12). Wat er ook van zij, uw verklaringen vallen op dit punt geenszins met elkaar te rijmen. Toen u attent werd gemaakt op dit verschil in verklaringen, hield u vast aan uw laatste verklaring, namelijk dat u Pakistan had verlaten in mei 2010. U vervolgde dat er tijdens uw vorige interview niet naar exacte data werd gevraagd en zelfs toen dat wel gebeurde, kon u zich deze niet herinneren, zoals het geval was geweest met uw geboortedatum (CGVS, p. 22). Deze argumentatie is onvoldoende om de tegenstrijdigheden op te heffen. Het louter vasthouden aan een versie van een tegenstrijdigheid volstaat nooit om een tegenstrijdigheid teniet te doen. De door u ingeroepen geheugenproblemen evenmin, zoals hierboven reeds werd uiteengezet. Verder vertelde u bij de DVZ dat uw vader door de taliban werd ontvoerd en bedreigd. De taliban zeiden dat u met hen moest meewerken, maar uw vader weigerde en daarom sloegen ze hem. U zorgde even voor hem, maar later kwamen er 12 taliban achter u aan. 's Nachts wilden ze u komen ontvoeren, maar u hoorde hen en vluchtte weg. Toen ze binnenkwamen, hebben ze wel uw moeder doodgeschoten (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal maakte u echter nergens melding van het incident waarbij uw vader door de taliban werd geslagen en waarna u een tijdlang voor hem zorgde. Na afloop van uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u nochtans aan dat u tijdens dit interview alle elementen had kunnen aanreiken die van belang waren voor uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS, p. 23). Ook toen u gevraagd werd of u nog iets wilde toevoegen aan dit interview, maakte u geen gewag van voornoemd incident (CGVS, p. 24). Omgekeerd vertelde u bij het Commissariaat-generaal dat u op 21 juni 2008, 5 dagen voor de inval van de taliban, naar de politie van Pabbi ging om er een klacht in te dienen tegen de taliban (CGVS, p. 15-16). Tijdens uw interview bij de DVZ had u hierover echter nooit gesproken, niettemin u bij aanvang van uw interview bij het Commissariaat-generaal aangaf dat u alles met betrekking tot uw asielmotieven op zijn minst had kunnen vermelden bij de DVZ, evenwel in het kort (CGVS, p. 3). U zei wel dat u zich deze klacht tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal plots herinnerde en u er voorheen niet aan had gedacht (CGVS, p. 16). Deze verklaring voldoet echter niet aangezien u de door u beweerde geheugenproblemen niet kon attesteren. Bovendien werd u na afloop van uw interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd of u eventueel aan bijkomende bewijsstukken zou kunnen geraken, meer bepaald het bewijs van de klacht die u indiende bij de politie mbt de taliban en het post mortemcertificaat waarover u tijdens uw interview reeds sprak. U stemde hiermee in en kreeg hiervoor nog een week de tijd (CGVS, p. 24). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds geen bewijs van de door u ingediende klacht ontvangen, niettemin deze klacht door de politie wel werd aanvaard aangezien de politie beloofde de klacht te onderzoeken. U zei tijdens uw interview trouwens dat u, indien u er eerder aan gedacht had dat u klacht had ingediend, het document aangaande deze klacht had voorgelegd. U voegde er ook aan toe dat u, indien nodig, iemand kon sturen om een kopie van het document af te halen (CGVS, p. 16). Op 23 april 2014 bezorgde u het Commissariaat-generaal een kopie van het eerder genoemde post mortemcertificaat samen met een door u handgeschreven briefje. In dit briefje staat te lezen dat u het verslag van de klacht niet kon vinden, de taliban zeer machtig zijn in de regio, de politie er bang is en de politie het verslag van de klacht aan niemand gaf. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de aangever bij het indienen van een klacht, een zogenaamde FIR, wel degelijk een kopie van de FIR krijgt en de aangever hoe dan ook het recht heeft om kosteloos een kopie van de FIR te verkrijgen. Bovendien kunnen ook derden een kopie van dit document verkrijgen mits een met reden omklede aanvraag bij de rechtbank. Bijgevolg kon er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in staat zou zijn een kopie van de door u ingediende klacht te bezorgen aan de Belgische asielinstanties. Te meer omdat u reeds sinds 2011 in België verblijft en er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u er wegens geheugenproblemen voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nooit aan hebben gedacht dat u destijds bij de politie een klacht had neergelegd tegen de taliban. Te meer omdat deze klacht volgens u de reden is waarom de taliban vandaag, ruim 3 jaar na uw vlucht uit uw herkomstland, nog steeds naar u op zoek zijn en waarom u dus niet naar uw herkomstland zou kunnen terugkeren (CGVS, p. 19 en 21).

Tot slot werd er nog een tegenstrijdigheid gevonden aangaande de problemen die u nog zou hebben gekend nadat u op 26 juni 2008 vanuit uw huis naar Karachi was gevlucht. In eerste instantie zei u dat er zich zolang u in Karachi verbleef geen problemen meer hadden voorgedaan met de taliban (CGVS, p. 19). Even later vertelde u echter dat de taliban nog naar het huis van uw familieleden in Karachi was geweest om u er te zoeken, maar u op dat moment reeds elders in Karachi verbleef (CGVS, p. 19). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u zich dat plots herinnerde toen er

over de verschillende groepen in Karachi werd gepraat (CGVS, p. 22). Deze verklaring overtuigt echter niet gelet op het feit dat u de door u ingeroepen geheugenproblemen, zoals eerder reeds aangehaald, niet aannemelijk kon maken.

Aangezien al de hierboven opgesomde tegenstrijdigheden betrekking hebben op elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aangaande deze elementen coherente en consistente verklaringen zou kunnen afleggen, wat in casu niet het geval was. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor zodanig ondermijnd dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal vermeldde dat u in Karachi eveneens problemen kende, zowel met de politie als met zogenaamde 'groepen of bendes'. Over de ernst en de draagwijdte van deze problemen stemmen uw opeenvolgende verklaringen echter evenmin overeen. Toen u gevraagd werd of u uw officiële adres ooit veranderd had nadat u verhuisde, antwoordde u namelijk dat u de situatie afwachtte en u van plan was naar huis terug te keren. U voegde er nog aan toe dat u in Karachi ook een probleem had. U werd namelijk lastiggevallen door de politie die dacht dat u een terrorist was. Om die reden was u genoodzaakt ook Karachi te verlaten (CGVS, p. 5). Toen u in detail over deze problemen vertelde, verklaarde u echter dat u slechts eenmaal door de politie was tegengehouden en meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging. Omdat u uit Khyber Pakhtunkhwa afkomstig was, wilde de politie weten waarom u naar Karachi was gekomen, waar u er verbleef en of u er werkte. Na deze ondervraging liet de politie u opnieuw vrij en kende u verder geen problemen meer met hen (CGVS, p. 18-19). Uit deze omschrijving kan geenszins worden afgeleid dat u dusdanig ernstige problemen kende met de politie in Karachi dat u er niet langer kon blijven en het hier meer betreft dan een éénmalige gebeurtenis. Bovendien verklaarde u later dan weer dat u Karachi verliet omdat er in Karachi 'groepen of bendes' waren en men er verplicht was tot een van deze bendes te behoren, wat u niet wilde (CGVS, p. 17). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat dit incident met de politie in Karachi een belemmering zou zijn om zich elders in Pakistan te kunnen vestigen. Immers, toen u later werd gevraagd waarom u niet eerder melding had gemaakt van deze problemen met de politie en meer bepaald waarom u bij de DVZ had aangegeven geen problemen te kennen met uw autoriteiten, minimaliseerde u de ernst en draagwijdte van deze problemen. U zei namelijk dat u de vraag of u problemen kende met uw autoriteiten, zoals deze u ook bij de DVZ was gesteld, had geïnterpreteerd als zijnde of de politie, de autoriteiten in Pakistan naar u op zoek zijn en het antwoord op deze vraag nog steeds negatief is. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat dit éénmalige incident met de politie niet van dien aard is dat er in uw hoofde een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Hetzelfde geldt voor de problemen die u zou hebben gekend met de 'groepen' of 'bendes' in Karachi. Hoewel u enerzijds stelde dat men er verplicht is deel uit te maken van een van deze bendes, u dit niet wilde en dit voor u dusdanig problematisch was dat u Karachi verliet (CGVS, p. 17), blijkt dit problematische karakter nergens uit uw verklaringen. Hoewel u stelde dat men zich bij een dergelijke groep moet aansluiten en men gedood wordt als men dit niet doet (CGVS, p. 18), gaf u aan dat u met deze groepen of bendes in Karachi geen problemen hebt gekend (CGVS, p. 19), niettemin u daar bijna 2 jaar hebt gewoond en gewerkt (CGVS, p. 4 en 17). Bovendien hadden uw familieleden in Karachi zich evenmin bij een dergelijke groep aangesloten en kenden zij hierdoor geen problemen. Meer nog, ze vreesden slechts problemen te krijgen omwille van u en uw problemen met de taliban (CGVS, p. 19), waaraan, zoals hierboven uitvoerig uiteengezet, geen geloof kan worden gehecht. Ook om deze reden kan in uw hoofde bijgevolg niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Pakistan tot de tiende klas naar school ging (CGVS, p. 8) en u in staat was in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Zo werkte u jarenlang deeltijds als kleermaker (CGVS, p. 8 en 12 – Vragenlijst CGVS, nr. 10b) en werkte u daarnaast ook als landbouwer (CGVS, p. 8 en 12). U hielp uw vader ook geregeld in zijn winkel met het bedienen van klanten (CGVS, p. 8) en in de periode van bijna 2 jaar dat u bij familie in Karachi verbleef, hielp u uw familie door eten voor hen te maken (CGVS, p. 17). Daarenboven beheerst u niet enkel het Pashtu, maar ook het Urdu en heeft u ook een beperkte kennis van het Engels (Verklaring DVZ, nr. 8). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u voor uw vertrek uit Pakistan gedurende bijna 2 jaar bij uw familie in Karachi hebt verbleven zonder dat u daar problemen kende. U haalde wel 1 ondervraging door de politie aan (CGVS, p. 18-19), maar zoals hierboven uitgebreid geargumenteed, zijn er geen aanwijzingen dat dit incident bij terugkeer naar uw land van herkomst een belemmering kan vormen om u elders in Pakistan, buiten uw herkomstregio, te vestigen. Als soenniet (Vragenlijst CGVS, nr. 2.9) behoort u bovendien tot de religieuze meerderheid in Pakistan. Tot slot zij opgemerkt dat u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal meermaals aanhaalde dat u last heeft van geheugenproblemen (bijvoorbeeld CGVS, p. 4 en 16). Zoals reeds geargumenteed, kon u deze vermeende geheugenproblemen echter niet hard maken, zodat zij niet als een belemmering kunnen worden beschouwd voor uw terugkeer naar en hervestiging in Pakistan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, een kleurenkopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kleurenkopie van het post mortemcertificaat van uw moeder en uw visakaart) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw eigen identiteitskaart en de kopie van de identiteitskaart van uw vader bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven. Met uw visakaart wenste u aan te tonen dat u een slachtoffer was van de overstromingen van augustus 2010 in Pakistan (CGVS, p. 10), wat evenmin betwijfeld wordt. De kleurenkopie van de overlijdensakte en het post mortemcertificaat van uw moeder vermogen evenmin bovenstaande beslissing te wijzigen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien betreffen het hier slechts kopieën, wat de bewijswaarde van deze documenten reeds sterk relativeert. Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. Tot slot zij erop gewezen dat het erg opmerkelijk is dat een post mortem report of autopsieverslag vermeldt dat de persoon in kwestie 2 maal werd beschoten door de Taliban en als gevolg daarvan overleed, wat twijfels doet rijzen over de authenticiteit van dit verslag. Ook het summiere

karakter van en de spelfouten – Ardio Pulmanaay Arrest- in dit document roepen twijfels op over de authenticiteit ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij beschikking van 9 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet werd door de Kamervoorzitter van de IVde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist dat zij zonder terechtzitting uitspraak zal doen in deze zaak tenzij één van de partijen vraagt gehoord te worden.

Verzoekende partij maakt op 26 januari 2015, door een verzoek tot horen in te dienen, kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond.

2.2. Ter terechtzitting van 20 februari 2015 alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 januari 2015, voert zij aan dat de commissaris-generaal de algemene situatie in Pakistan heeft onderzocht, doch dat dit niet werd getoetst aan haar persoonlijke situatie. Verzoekende partij wijst erop dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst zij een risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM gezien zij ernstige en zwaarwichtige problemen kende met de taliban die verantwoordelijk zijn voor de dood van haar moeder en de marteling van haar vader waardoor deze geestesgestoord werd. Verzoekende partij wijst erop dat zij het doelwit was van de taliban.

Bij 's Raads arrest nr. 139 382 van 25 februari 2015 worden de debatten heropend en wordt de zaak verwezen naar de algemene rol vermits de Raad van oordeel is dat het opportuun voorkomt de zaak ten gronde te onderzoeken in aanwezigheid van de verwerende partij.

2.3. Op 16 maart 2015 legt verwerende partij met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij de COI Focus *“Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* d.d. 12 november 2014 ter kennis wordt gebracht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM, verwijst verzoekende partij naar haar problemen met de taliban en stelt dat haar verklaringen en overgelegde stukken een voldoende begin van bewijs zijn.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoekende partij aan dat de motivering van het Commissariaat-generaal gesteund is op algemene informatie over de situatie in Pakistan zonder de individuele gevaarsituatie die voor haar bestaat na te gaan.

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat

het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 augustus 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoekende partij werd geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar geboortedatum, identiteitskaart en haar enige broer, (ii) er doorheen haar opeenvolgende verklaringen ernstige incoherenties werden vastgesteld die de kern van haar asielrelaas raken, (iii) het eenmalig incident met de politie in Karachi en de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend met de 'groepen' of 'bendes' in Karachi, voor zover geloofwaardig, niet van die aard is dat er in haren hoofde een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij noch in voorliggend verzoekschrift noch in ter terechtzitting valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zij voert immers louter de schending aan van artikel 3 EVRM en blijft hier steken in het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt en waarmee verzoekende partij aldus niet vermag de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad wijst er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste vluchtrelaas, in gebreke.

3.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekende partij. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekende partij niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in een van de grote steden die gelegen zijn in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en Pakistan controlled Kashmir (PCK), waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota van 16 maart 2015 geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. In de mate zij voorhoudt dat dat de commissaris-generaal enkel de algemene situatie in Pakistan heeft onderzocht, doch dat dit niet werd getoetst aan haar persoonlijke situatie, gaat zij voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing die luidt als volgt: *“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Pakistan tot de tiende klas naar school ging (CGVS, p. 8) en u in staat was in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Zo werkte u jarenlang deeltijds als kleermaker (CGVS, p. 8 en 12 – Vragenlijst CGVS, nr. 10b) en werkte u daarnaast ook als landbouwer (CGVS, p. 8 en 12). U hielp uw vader ook geregeld in zijn winkel met het bedienen van klanten (CGVS, p. 8) en in de periode van bijna 2 jaar dat u bij familie in Karachi verbleef, hielp u uw familie door eten voor hen te maken (CGVS, p. 17). Daarenboven beheerst u niet enkel het Pashtu, maar ook het Urdu en heeft u ook een beperkte kennis van het Engels (Verklaring DVZ, nr. 8). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u voor uw vertrek uit Pakistan gedurende bijna 2 jaar bij uw familie in Karachi hebt verbleven zonder dat u daar problemen kende. U haalde wel 1 ondervraging door de politie aan (CGVS, p. 18-19), maar zoals hierboven uitgebreid geargumenteed, zijn er geen aanwijzingen dat dit incident bij terugkeer naar uw land van herkomst een belemmering kan vormen om u elders in Pakistan, buiten uw herkomstregio, te vestigen. Als soenniet (Vragenlijst CGVS, nr. 2.9) behoort u bovendien tot de religieuze meerderheid in Pakistan. Tot slot zij opgemerkt dat u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal meermaals aanhaalde dat u last heeft van geheugenproblemen (bijvoorbeeld CGVS, p. 4 en 16). Zoals reeds geargumenteed, kon u deze vermeende geheugenproblemen echter niet hard maken, zodat zij niet als een belemmering kunnen worden beschouwd voor uw terugkeer naar en hervestiging in Pakistan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”*

3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen, voor zover ontvankelijk, aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS